



#100DIESCANVIEDUCATIU
#100DIESCANVIEDUCATIU
#100DIESCANVIEDUCATIU

DIES PEL CANVI EDUCATIU

Prioritats i actuacions per transformar
el sistema educatiu

100 DIES PEL CANVI EDUCATIU 3

DE LA GESTIÓ A LA REFORMA PER FER UN SALT EN EQUITAT 4

Francesc Colomé

100 DIES PER INICIAR UNA OFENSIVA DE PAÍS CONTRA LA SEGREGACIÓ ESCOLAR 7

María Segurola

100 DIES PER PROPULSAR UNA EDUCACIÓ CONNECTADA AMB LA RECERCA 10

Núria Comas

ENCAMINAR ELS 100 PRIMERS DIES CAP A LA REDUCCIÓ DE LES BRETxes DIGITALS 13

Elena Sintes

100 DIES PER FER DEL SUPORT EDUCATIU PEÇA CLAU DEL SISTEMA I LA POLÍTICA EDUCATIVA 16

Miquel Àngel Alegre

100 DIES PER SITUAR L'ABANDONAMENT COM EL PRINCIPAL REpte EDUCATIU DE PAÍS 19

Mireia Mas

100 DIES PER FER DE LA TRANSFORMACIÓ EDUCATIVA UN CAMÍ DE NO RETORN 22

Marina Gay

100 DIES PEL CANVI EDUCATIU

La crisi de la Covid-19 ens va fer prendre consciència de la importància de tenir un sistema educatiu robust, equitatiu i de qualitat. Ara, **l'educació a Catalunya afronta reptes que cal abordar amb urgència i determinació per evitar un profundiment en les desigualtats educatives.**

Donar resposta a desafiaments com la segregació escolar, l'ús d'evidències per millorar les polítiques educatives, les desigualtats educatives fora l'escola, la digitalització de l'educació, l'abandonament escolar, la transformació del sistema i garantir un suport educatiu per no deixar cap alumne enrere són algunes de les palanques que han de permetre reduir la bretxa educativa al nostre país.

Aquesta ha de ser la legislatura de l'educació.

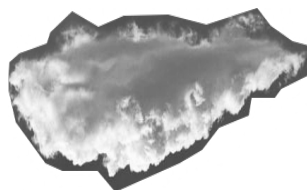
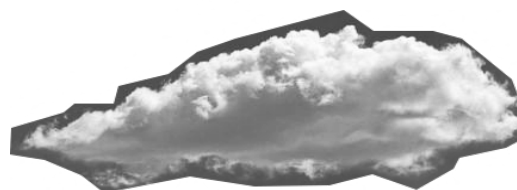
I, per fer-ho possible, el nou govern té per endavant **posar en marxa les polítiques necessàries i urgents que donin resposta als reptes actuals i que ens encaminin cap a un sistema educatiu més equitatiu.**

Però, per on hauria de començar el nou Departament d'Educació? Quines accions caldria prioritzar per donar resposta als principals reptes del sistema educatiu?

'100 dies pel canvi educatiu' és una proposta de les accions que podrien impulsar els nous responsables de l'administració educativa perquè les seves primeres passes contribueixin a posar els pilars del canvi educatiu que Catalunya necessita.

Aquesta agenda de propostes deriva de la publicació ["Com transformar el sistema educatiu"](#), publicada abans de les eleccions catalanes del 14-F. Està emmarcada en els primers 100 dies del nou govern perquè és un lapse de temps considerat una declaració d'intencions i un període per començar a mesurar l'ambició i les prioritats d'acció d'un govern, president o conseller entrant.

Amb aquesta publicació ens preguntem i proposem: **quines haurien de ser les prioritats que el nou conseller o consellera es trobi sobre la taula?**



DE LA GESTIÓ A LA REFORMA PER FER UN SALT EN EQUITAT

Francesc Colomé, ha estat inspector d'educació, Director General de Formació Professional del Ministerio de Educación i secretari de polítiques educatives del Departament d'Educació.

El nostre sistema educatiu té febleses endèmiques pròpies, algunes que fa anys que esperen a ser resoltes. Ara, arran de la situació d'estrès derivada de la crisi provocada per la pandèmia de la Covid-19, cal afegir-ne de noves, algunes d'elles compartides amb molts dels països del nostre entorn.

Les febleses particulars del nostre sistema les tenim a bastament diagnosticades, així com la necessitat d'impulsar algunes reformes ja inajornables. Segons tots els escenaris de futur, cal transformar el sistema educatiu—no només currículums i mètodes, sinó també qüestions d'estructura organitzativa, entre d'altres— i això, fins i tot en escenaris continuistes, requerirà dosis elevades d'innovació disruptiva.



Però, per què resulta tan difícil innovar en l'administració? Administració i innovació semblen sovint dos conceptes renyits. Innovar l'administració sona a oxímoron, de manera que sovint governs benintencionats s'estavellen contra les seves pròpies administracions quan intenten presentar processos de reforma.

En el cas d'Educació, com en altres àmbits, una de les raons (a part de les ideològiques) que desincentiva reformes més profundes té a veure amb el fet que **l'agenda del Departament està marcada pels esdeveniments del dia a dia, que alhora resten energia per emprendre reformes**. Obrir les escoles cada dia (equipaments, docents, neteja...) implica un nivell de gestió elevat, que a més està injustificadament centralitzat. Això porta a una confusió entre la definició de la política educativa i la seva provisió.



A més, per acabar-ho de complicar, és previsible que l'agenda de reforma d'un conseller o consellera que vulgui emprendre canvis xoqui amb l'estatu quo o interessos corporatius que, malgrat les retòriques polítiques que els acompanyen, tot just amaguen demandes sectorials. Llavors, com ho hem de fer? D'entrada, cal ser conscient d'aquesta tensió entre gestió i reforma, i no deixar-se enganyar: **proveir un servei (gestió) no és definir polítiques educatives.** Assegurar el bon funcionament de l'educació en el seu dia a dia és, com ja s'ha dit, un objectiu fonamental, i donades les dificultats per reformar es pot tenir fàcilment la temptació de convertir-lo en gairebé l'únic objectiu d'un mandat. Encara que la bona gestió és una qüestió importantíssima, **la voluntat política es manifesta mitjançant la proposta de reformes que facin avançar el sistema.**

Tota iniciativa de reforma i innovació necessita dos nivells de tractament, de naturalesa i ritmes diferents, per a poder-se consolidar:

1. Ha de ser sostinguda per una norma que li doni cos administratiu, que ha de ser tan minimalista com sigui possible. La norma (una resolució, una ordre, un decret o una llei) és imprescindible perquè és com es comunica l'administració, però ha de ser poc intervencionista per evitar un excés normatiu que paralitza.

2. La iniciativa ha d'incidir en la cultura del col·lectiu de les escoles i posar les condicions per crear, amb el pas del temps, un canvi cultural que incorpori la innovació de manera natural.

El primer nivell correspon a la **gestió administrativa**. El paper ho aguanta tot i sovint idees felices es queden en no res quan s'intenten transformar en programes d'actuació. Els programes han de tenir objectius clars i mesurables, donar instruccions per a la seva implementació, proveir de pressupost i de recursos humans i, per descomptat, no contradir els drets i deures dels quals s'ha dotat la mateixa Administració. Aquesta gestió administrativa correspon al personal funcionari del Departament, que ha de rebre de manera nítida el missatge de què es vol fer i saber què s'espera d'ell en el procés.

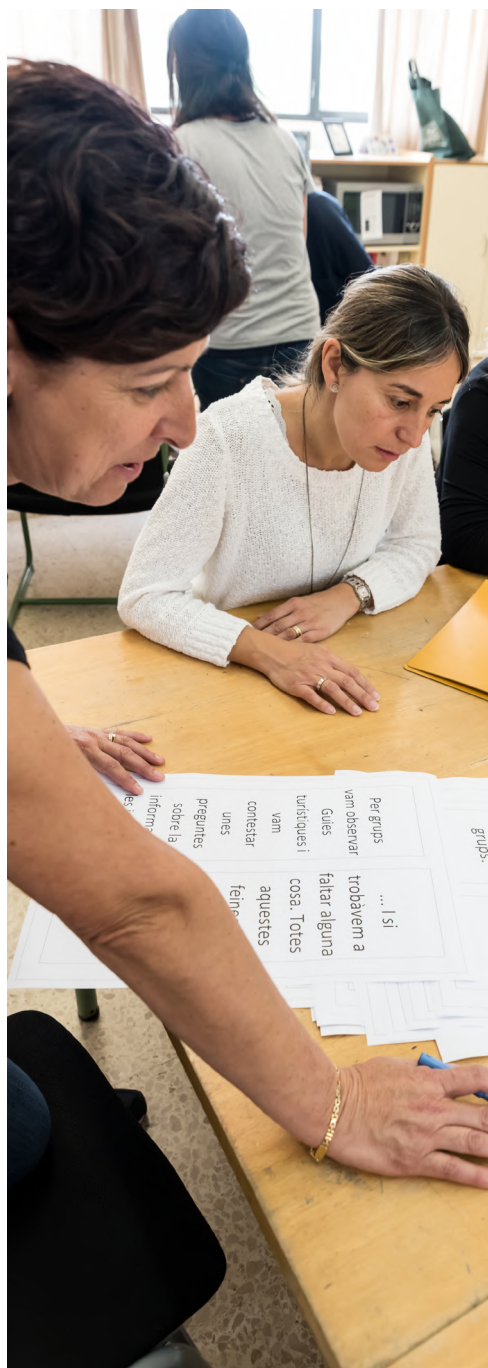
El segon nivell correspon a la **visió política**: tenir clar a on vols arribar, quins són els principals objectius i metes, establir uns criteris per al viatge i tenir una maqueta del vehicle que ens hi ha de dur. En definitiva, cal construir el relat que justifica la reforma i els seus objectius. La capacitat de comunicar i socialitzar el relat esdevé fonamental. Sovint el discurs no surt de la Conselleria, ofegat pel soroll del dia a dia, pels esforços dels grups d'interès a condicionar l'agenda de la Conselleria, o fins i tot, per les tensions de poder i influència dins el mateix govern. I quan el relat aconsegueix sortir, sovint ho fa de manera distorsionada per tots aquests elements.

Afegim-hi ara un altre vector: el temps, una variable més aviat escassa en legislatures de 4 anys (a vegades la claredat d'idees també va escassa). **Quatre anys són pocs per poder realitzar amb solvència reformes importants del sistema**, no només pel temps necessari per fer lleis i decrets sinó especialment per impulsar un canvi cultural que impregni el sistema i que compti amb la necessària complicitat social en aquest període de temps.



Ara bé, són suficients per posar en marxa la maquinària i fer les primeres passes fermes. Però no hi ha ni un minut a perdre.





Per això, cal enviar des del primer moment missatges clars, directes i ambiciosos. D'una banda, perquè es disposa de poc temps. Però també perquè els diferents sectors es posicionin ben aviat en què podran influir i en què haurà de canviar o no la seva feina. És per això que els primers 100 dies de mandat, un marc temporal emprat i popularitzat en la tradició política americana, poden tenir una especial rellevància com a referència per **fer una primera valoració i per prendre el pols a les prioritats i a l'ambició reformista d'un nou govern o Departament.**

Des del primer dia cal fer entendre allò que es vol fer i com es vol fer. Quina serà l'estructura directiva del Departament i els noms i perfils de les persones que ocuparan els càrrecs, quins seran els primers passos pressupostaris, la tria dels primers interlocutors externs, el protagonisme que es dona a unes o altres institucions, els canvis en l'estructura administrativa interna, el paper del territori, etc. I, sobretot, **el discurs lligat a les actuacions i mesures que es prenen, el relat del canvi, per fer comprensible i dotar de coherència el rumb i les actuacions del nou Departament.**

Els primers 100 dies tenen una forta component simbòlica (establir el to) però també molt pràctica (posar-se en marxa) i realista (disposar del temps necessari).

Les polítiques es despleguen en un mandat, però si el ritme de reforma no és sostingut, el temps i les inèrcies condueixen a la paràlisi i passen els 4 anys sense haver aconseguit impulsar cap iniciativa rellevant.

Els resultats i indicadors del sistema educatiu català mostren que un dels greus problemes de la nostra educació, així com de la majoria dels sistemes educatius europeus, és la persistència de les desigualtats educatives. El nou govern té sobre la taula el desafiament d'evitar que l'estancament en l'equitat derivi cap a un empitjorament dels resultats i dels indicadors, i cap a un aprofundiment de les desigualtats educatives. Un desafiament que ja durant els primers 100 dies caldrà encarar amb ambició i determinació a través de polítiques d'equitat per donar resposta als [principals reptes que té el sistema educatiu](#).



100 DIES PER INICIAR UNA OFENSIVA DE PAÍS CONTRA LA SEGREGACIÓ ESCOLAR

María Segurola, Responsable d'incidència i seguiment de polítiques contra la segregació escolar a la Fundació Bofill.

Fa anys que sabem que un dels grans problemes del país són els alts nivells de segregació escolar. Les dades i evidències es van acumulant any rere any. **En els últims 5 anys, els nivells de segregació escolar a Catalunya continuen situant-se entre els 10 pitjors països de la Unió Europea. I encara més preocupant: la meitat dels municipis de més de 10.000 habitants empitjoren.**

La segregació escolar té alts costos per al sistema educatiu i per al país. Entre d'altres, empitjora la cohesió social i fa que el sistema educatiu sigui menys inclusiu. I el pitjor de tot: fa reduir els resultats educatius globals.

Fa més de 10 anys que parlem del problema de la segregació, però el canvi necessari encara es resisteix. L'any 2007 la Fundació Bofill publicava l'estudi "[Processos de segregació escolar a Catalunya](#)" i el 2009 el Síndic de Greuges l'informe extraordinari "[La segregació escolar a Catalunya](#)". Tots dos estudis començaven a detallar i analitzar la problemàtica, i a assenyalar les causes i propostes de millora.

Durant els següents 14 anys s'han succeït molts altres estudis que han analitzat amb molta precisió la problemàtica i han determinat quines mesures caldria impulsar. Malgrat tota aquesta feina, encara no s'ha fet un salt de país en la resolució efectiva del problema.



El mandat del govern de la Generalitat 2021-2025 serà clau per reduir la segregació.

Afortunadament, arribem amb tots els deures fets per poder garantir, ara sí, un gran salt en aquest àmbit. Tenim el problema ben diagnosticat i delimitat, i la majoria d'actors socials, polítics i educatius així ho reconeixen.

Disposem ja d'evidències sobre quines mesures funcionen per reduir la segregació i tenim exemples de municipis que ja les han aplicat. I, finalment, tenim un Pacte de País contra la segregació escolar amb un ampli consens i un instrument normatiu clau: el decret de programació de l'oferta i d'admissions.

Cal preparar-se bé perquè aquest mandat del govern sigui el definitiu en el combat contra la segregació. Malgrat ser un escenari de gran oportunitat, el govern ha de preparar bé aquesta ofensiva contra la segregació escolar. **La bona voluntat no serà suficient: cal articular tot els recursos i mecanismes perquè el sistema deixi enrere unes pràctiques segregadores que en el futur ens faran avergonyir.**

Si el nou Departament d'Educació vol provocar una reducció contundent de la segregació escolar en els pròxims 4 anys, **durant els primers 100 dies de govern hauria d'impulsar com a mínim les següents 6 mesures.**



Per tant, tenim tots els ingredients perquè la Generalitat de Catalunya impulsi una ofensiva de país contra la segregació escolar que canviï de manera contundent l'actual situació. Estarem a l'altura?

1. Desplegar els mecanismes de l'estratègia de detecció de l'alumnat vulnerable real.

Una de les principals causes dels alts nivells de segregació escolar és la infradetecció d'alumnat vulnerable. Si no es detecta aquest alumnat, és impossible garantir-los que s'escolaritzen en centres educatius diversos. Per anar bé, abans de començar la preinscripció del curs 2022-23 cal haver detectat com a mínim el 21% d'alumnat que començarà P3 i 1r d'ESO. Això vol dir que abans del febrer de 2022 cal haver detectat al voltant d'uns 30.000 alumnes vulnerables que han d'entrar a P3 i 1r d'ESO. Per fer-ho, durant els primers 100 dies de govern cal desplegar les Unitats de Detecció d'Alumnat Vulnerable amb els seus procediments, criteris i dotació perquè entre setembre de 2021 i febrer de 2022 aquesta detecció es pugui fer.

2. Fer les reserves pressupostàries i els circuits administratius per garantir la gratuïtat total per a l'alumnat vulnerable.

Un altre dels mecanismes clau per poder garantir que l'alumnat vulnerable s'escolaritza en centres diversos és garantir-los la gratuïtat real de la seva escolarització. El decret de programació i admissions quantifica els ajuts que els centres educatius han de rebre per fer aquesta gratuïtat efectiva. El nou govern ha de fer les reserves pressupostàries pertinents i establir els circuits administratius perquè aquest finançament sigui una realitat ja des d'inicis del curs 2021-22.

3. Garantir l'existència i dotació de les OME a tots els municipis de més de 10.000 habitants i procurar que apliquin mesures desegregadores.

Les Oficines Municipals d'Escolarització són una peça clau a l'hora de desplegar polítiques desegregadores. Per exemple, poden vetllar per una detecció de l'alumnat vulnerable a temps, acompanyar les famílies en el procés de preinscripció i vetllar per un repartiment equilibrat de la matrícula viva. Actualment hi ha 50 municipis de més de 10.000 habitants sense OME. Cal posar en marxa els recursos econòmics i procediments perquè n'hi hagi en tots els municipis de més de 10.000 habitants. Si es vol fer una ofensiva real de país, cal tenir aquestes Oficines dotades i en marxa a curt termini.

4. Elaborar procediments d'escolarització equilibrada i garantir que tot el territori els aplica.

Hi ha 4 àmbits de l'escolarització amb pràctiques molt diferents segons el municipi on ens trobem, i això fa que no es pugui lluitar de manera contundent a tot el territori per reduir la segregació. Es tracta de les mesures de protecció dels centres vulnerables (no enviar-los matrícula viva o més alumnat vulnerable); la programació de l'oferta educativa que ha d'estar ajustada a la realitat (sense sobreoferta); tot el procediment d'admissió d'alumnat (detecció prèvia d'alumnat vulnerable, reserva de places, procés d'admissió); i els criteris de distribució equilibrada de matrícula viva. D'acord amb el Decret d'admissions, cal elaborar com més aviat millor uns procediments clars i iguals per a tot el territori i assegurar-ne l'aplicació arreu, especialment en els municipis amb més segregació escolar. Si el nou govern no elabora i envia aquests procediments abans de setembre de 2021, es perdran molts dels seus efectes en l'inici del curs 2021-22 i en la preparació del 2022-23.

5. Designar un responsable polític per al desplegament de tota l'estratègia de des-segregació del Departament d'Educació i dotar-lo econòmicament i de personal.

Aquest responsable polític ha de poder rendir comptes en ambdues direccions. Per una banda, rendir comptes públics a la ciutadania fent un informe anual d'evolució de la segregació en l'àmbit territorial i també donar explicacions públiques d'on són els problemes i com s'estan resolent. D'altra banda, ha de fer rendir comptes als diferents agents educatius involucrats en l'escolarització. És a dir, ha de detectar mancances municipals en el sistema, i demanar a Serveis Territorials, Inspecció, OMEs, o serveis municipals d'educació que millorin aspectes concrets.

6. Aprovació i desplegament del Decret de concerts.

Tot i que la majoria de canvis que s'esperaven amb aquest decret ja poden ser efectius amb el Decret d'Admissions ja aprovat, cal aprovar també el Decret de Concerts. Entre d'altres, aquest Decret ha de preveure mecanismes per detectar i sancionar quotes abusives, clarificar els mecanismes per programar l'oferta educativa concertada o clarificar els mecanismes de finançament dels concerts que prioritzin la corresponsabilització de l'escolarització de l'alumnat vulnerable.



100 DIES PER PROPULSAR UNA EDUCACIÓ CONNECTADA AMB LA RECERCA

Núria Comas, coordinadora del projecte [Què funciona en educació?](#)

L'educació és un àmbit de política pública de primer ordre. Per garantir que aconseguim millorar l'equitat i la qualitat del sistema, **cal que es fonamenti en coneixement rigorós sobre l'efectivitat i l'eficiència de les diverses mesures** i en projeccions robustes sobre els escenaris i els reptes que s'obren en un futur. De la mateixa manera, l'exercici professional en totes les baules del sistema educatiu és tan fonamental que sembla imprescindible posar la recerca rellevant per al seu desenvolupament a l'abast de mestres i educadors, tant de tècnics i responsables de programes i polítiques.

Aquesta recerca ja existeix. En les darreres dècades, gràcies a la col·laboració entre docents i investigadors, hem acumulat molt de coneixement sobre com aprenen les persones. Igualment, cada cop sabem més sobre la relació entre educació i desigualtat social, i també respecte a l'efectivitat de moltes estratègies i mecanismes d'organització dels sistemes educatius per avançar en la seva qualitat i equitat. De fet, una de les fortaleses de les propostes que conformen l'agenda "[Com transformar el sistema educatiu](#)" és que estan basades en evidències generades per la recerca en educació.

**Aquesta
infrautilització del
coneixement
disponible suposa
una greu pèrdua
d'oportunitats
pel país.**



Ara bé, a Catalunya, ara per ara, **el vincle entre la presa de decisions en educació (a nivell de centre o d'aula, i també de política educativa) amb la investigació és molt feble**. Malgrat que l'interès de professionals i recercadors per col·laborar és cada vegada més gran, aquesta connexió segueix sent totalment dependent de la motivació i la voluntat individual de docents, equips directius, responsables de programes i investigadors. **Aquesta infrautilització del coneixement disponible suposa una greu pèrdua d'oportunitats pel país**. Sabem, però, que hi ha maneres de resoldre-ho. Altres països ja estan treballant en programes i mesures per connectar de manera sistemàtica la pràctica i les polítiques educatives amb el coneixement procedent de la recerca.





“La necessària i urgent transformació del sistema educatiu ha d'anar acompanyada d'una aposta pel coneixement i el rigor que permeti emprendre mesures de manera fonamentada”

Les dinàmiques pròpies del món acadèmic sovint no afavoreixen la producció de coneixement aplicat que serveixi per donar resposta als reptes pràctics dels docents o dels responsables polítics. Per això, hi ha països, com Bèlgica o els Països Baixos que s'estan dotant d'instruments i dedicant recursos a fomentar la generació de recerca que respongui directament a les problemàtiques dels centres i el sistema educatiu. Per exemple, a través d'incentius o finançament específic per a fer-ho.

Com dèiem, però, ja disposem de molt de coneixement útil i, així i tot, aquest no arriba a ser conegut pels professionals. Per això també s'estan desenvolupant iniciatives ambicioses per transferir els resultats de la recerca als agents clau de l'educació de manera sistemàtica, àgil i comprensible. Amb grans plataformes que recullen recursos, formació i accés a assessorament per part de personal expert, com ho és [The Education Hub](#), dirigida als docents de Nova Zelanda, o a través de xarxes d'aprenentatge entre centres educatius, com ho és la [Research Schools Network](#) del Regne Unit.

Finalment, alguns països van una mica més enllà: l'Every Student Succeeds Act (2015), als Estats Units, dona prioritat a la implementació de programes que hagin demostrat resultats positius en avaluacions rigoroses o que estiguin fonamentats en recerca. Per accedir a determinats fons de finançament, fins i tot es requereix que els programes demostrin generar impactes positius en els resultats acadèmics, les competències socioemocionals o l'assistència a l'escola de l'alumnat. **La necessària i urgent transformació del sistema educatiu ha d'anar acompanyada d'una aposta pel coneixement i el rigor que permeti emprendre mesures de manera fonamentada**, en línia amb el que sabem gràcies a la recerca, i que al mateix temps possibiliti l'aprenentatge continu del sistema i del conjunt d'agents educatius. Es tracta, al cap i a la fi, de posar en marxa un sistema





integrat de recerca i de desenvolupament que propulsi la implementació de polítiques estratègiques per millorar l'equitat i la qualitat, impulsi l'actualització del sistema educatiu que permeti fer un salt endavant en les oportunitats de desenvolupament dels professionals de l'educació i que promoció una recerca educativa responsable i compromesa amb els desafiaments del país.

No podem esperar més a fer aquesta aposta: en depèn la qualitat i l'equitat del sistema educatiu que tindrem en les properes dècades.

La legislatura que encetem és decisiva per construir les bases d'aquest sistema. Per això és imprescindible que durant els 100 primers dies de govern s'impulsin algunes mesures bàsiques que permetin desenvolupar-lo. En aquest període, caldria començar a treballar en l'elaboració d'un **llibre blanc sobre l'ús de les evidències en la presa de decisions sobre educació**, una tasca que han de protagonitzar recercadors en educació, experts en avaluació d'intervencions i polítiques educatives, responsables i experts en la pràctica i la política educativa, i que ha de servir per establir de quines maneres aspirem a ajudar-nos de la recerca i l'avaluació per tenir una millor educació. D'alguna manera, ha de ser la primera pedra del conjunt del sistema i ha de servir per guiar la presa de les futures decisions en aquest àmbit, a partir de respondre a preguntes clau: quina mena de dades i evidències necessitem?, quines unitats i actors les han de proveir?, en quins moments les necessitem?, com garantim que el coneixement circula dins el conjunt del sistema?, quin rol concret han de tenir les evidències en la presa de decisions?

Al marge d'iniciar aquest procés que ha de permetre posar les línies mestres d'una transformació ambiciosa a llarg termini, **els 100 primers dies són el moment per activar algunes mesures imprescindibles**. En primer lloc, cal dissenyar una estratègia de capacitació per a tots els nivells del sistema, que permeti estendre les competències bàsiques en investigació entre els agents responsables de les polítiques educatives, d'aquelles unitats i serveis que acompanyen els professionals dels centres educatius (inspecció, Centres de Recursos Pedagògics...), i també als mateixos centres. I fer-ho de manera intencional, estratègica i adaptada a les necessitats de cada perfil. En particular per a l'àmbit docent, el nou pla de formació permanent del professorat del Departament d'Educació hauria d'incorporar com a objectiu una gran aposta per la fonamentació en les evidències, assegurant la connexió explícita dels continguts dels programes amb els aprenentatges procedents de la recerca.

100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES

En segon lloc, cal que el Departament d'Educació elabori un pla d'avaluacions que respongui a les necessitats de coneixement i a les prioritats d'actuació per als propers anys, que ajudi a identificar els requeriments de dades i els moments d'ús del coneixement per a la presa de decisions. Finalment, és imprescindible formalitzar espais de treball conjunt entre responsables del Departament d'Educació, responsables del món universitari i agents clau de la investigació educativa, amb l'objectiu de desenvolupar iniciatives de promoció d'una recerca adreçada als reptes prioritaris del sistema i promoure la transferència de coneixement.

ENCAMINAR ELS 100 PRIMERS DIES CAP A LA REDUCCIÓ DE LES BRETXXES DIGITALS

Elena Sintes, cap de projectes de la Fundació Bofill.

La persistència de les bretxes digitals és un impediment per a la igualtat d'oportunitats i per a la millora educativa.

No hi ha equitat educativa sense equitat digital. En el llindar del primer quart de segle XXI, la competència digital és essencial per viure en el món d'avui: el coneixement i domini de les eines i dels processos digitals ja formen part del nucli de competències bàsiques que qualsevol ciutadà necessita per desenvolupar-se, participar activament en la societat i exercir els seus drets fonamentals. Tal com ho defineixen organismes com l'[ONU](#) o la [Comissió Europea](#), la digitalització és indispensable per garantir una educació de qualitat i inclusiva.



No es tracta d'un repte nou. Fa molts anys que governs i institucions educatives tracten d'avançar en la incorporació de l'educació digital en els seus sistemes educatius, però no ha sigut fins a la irrupció de la COVID-19 que aquest procés s'ha accelerat de manera sobtada. La rapidesa amb què el sector educatiu ha buscat solucions d'emergència per mantenir l'educació, massiva, a distància no té precedents. Ara, mentre la pandèmia ha revelat el potencial de la tecnologia digital per educar i aprendre de manera diferent, també ha exposat l'existència de bretxes digitals entre l'alumnat, és a dir, de diferències en l'accés, l'ús i l'aprofitament de les tecnologies. A Catalunya partíem d'anys de desinversió educativa i d'endarreriment en l'actualització i adaptació de l'escola catalana a l'era digital, més enllà d'alguns centres i docents que ho havien propulsat en els seus projectes educatius. La posada en marxa del [Pla d'Educació Digital de Catalunya 2020-2023](#) ha suposat un pas endavant en la construcció d'una política dirigida a formar en competències digitals i equipar tecnològicament el sistema. La inversió en infraestructures, dispositius i connectivitats desenvolupada durant aquest curs, així com els programes de formació en competències digitals, són dues peces indispensables per assegurar les bases de la digitalització educativa.

Tanmateix, d'ara endavant **és necessari que l'agenda educativa a Catalunya es proposi la prioritat d'escrutar les esclotxes educatives que la pandèmia ha eixamplat com a estratègia imprescindible per oferir una educació de qualitat per a tothom.**

Així, els primers 100 dies de govern han de focalitzar-se en adreçar els esforços i recursos per a l'educació digital en l'alumnat i els centres educatius que disposen de menys equipaments, capacitats i suports.

Des d'aquesta perspectiva, una agenda que clarament aposta per l'equitat i la inclusió digital ha d'apuntalar, ja des d'inici de mandat, quatre grans àmbits d'acció. A Catalunya encara hi ha molts infants que no tenen accés a les eines digitals i/o no tenen la competència bàsica per a millorar el seu aprenentatge. Tot i que entre les accions previstes en el Pla d'Educació Digital hi ha l'equipació de l'alumnat de 3r i 4t d'ESO, batxillerat i FP, s'hauria de planificar l'extensió a tot l'alumnat de les etapes obligatòries, començant per garantir l'equipament a l'alumnat que no en disposa a casa:

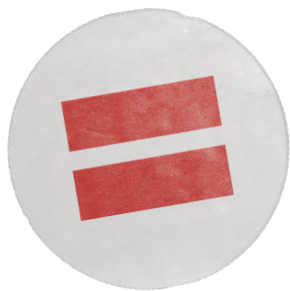
1. Garantir que tots els alumnes tenen a casa els dispositius electrònics i la connectivitat necessària per seguir el curs escolar amb normalitat, començant per l'alumnat més vulnerable.



Tenir la infraestructura adequada, garantir l'equipament tecnològic, connectivitat i recursos i materials per poder dur a terme la tasca educativa és fonamental, però no suficient, ja que alumnat, famílies i educadors han de disposar d'un acompanyament i serveis d'assistència tècnica i pedagògica per al seu bon ús.

Des del confinament, sabem que molts estudiants no poden comptar amb l'acompanyament necessari per part de les seves famílies o d'altres adults per poder desenvolupar les tasques escolars o emprar adequadament els dispositius tecnològics des de casa. L'ús d'entorns i eines digitals requereix un suport proper i permanent als alumnes perquè puguin explorar totes les oportunitats educatives de la dimensió digital i alhora protegir-los dels riscos associats a l'ús de les tecnologies, afavorint el

benestar, l'autonomia i la seguretat en els usos digitals. Per fer-ho és necessari crear espais i mentors per acompanyar i sensibilitzar alumnes, així com educadors i famílies, per tal que puguin donar suport pedagògic i tecnològic adequat a l'alumnat. l'autonomia i la seguretat en els usos digitals. Per fer-ho és necessari crear espais i mentors per acompanyar i sensibilitzar alumnes, així com educadors i famílies, per tal que puguin donar suport pedagògic i tecnològic adequat a l'alumnat.



Prioritzar els barris més vulnerables i als centres que concentren major complexitat social hauria de ser un tret distintiu dels primers mesos de mandat. Aquesta aposta hauria de conduir a:

2. Convertir els centres educatius, equipaments i espais de l'entorn (biblioteques, espais comunitaris, etc.) en indrets amb connexió i que tinguin dispositius tecnològics i personal de suport tècnic suficient que pugui estar a disposició de l'alumnat. Cal començar sobretot pels barris més vulnerables.

3. Dotar de mentors d'acompanyament digital a docents, alumnes i famílies per promoure i vetllar pel benestar, l'autonomia i la seguretat digital.

4. Els Centres de Recursos Pedagògics (CRP) han d'acompanyar els centres educatius en el disseny, la creació, l'aplicació i l'avaluació d'activitats digitals que fomentin l'aprenentatge competencial per garantir la qualitat educativa en aquest context.

La transformació digital de l'educació només pot tenir èxit si garanteix que ningú no en queda exclòs. És a dir, si proporciona a tot l'alumnat les eines necessàries per a l'aprenentatge en el segle XXI, començant pels que més ho necessiten. I en els 100 primers dies de mandat s'hauria d'obrir camí per fer-ho possible.

Prioritzar la inclusió digital, per tant, vol dir començar a treballar aquests suports en els centres educatius i entorns que concentren més vulnerabilitat econòmica i social.



DIGITALS LA REDUCCIÓ DE LES LES BRETXES DIGITALS LA
BRETXES DIGITALS LA REDUCCIÓ DE LES LES BRETXES DIGIT
S LA REDUCCIÓ DE LES LES BRETXES DIGITALS LA REDUC

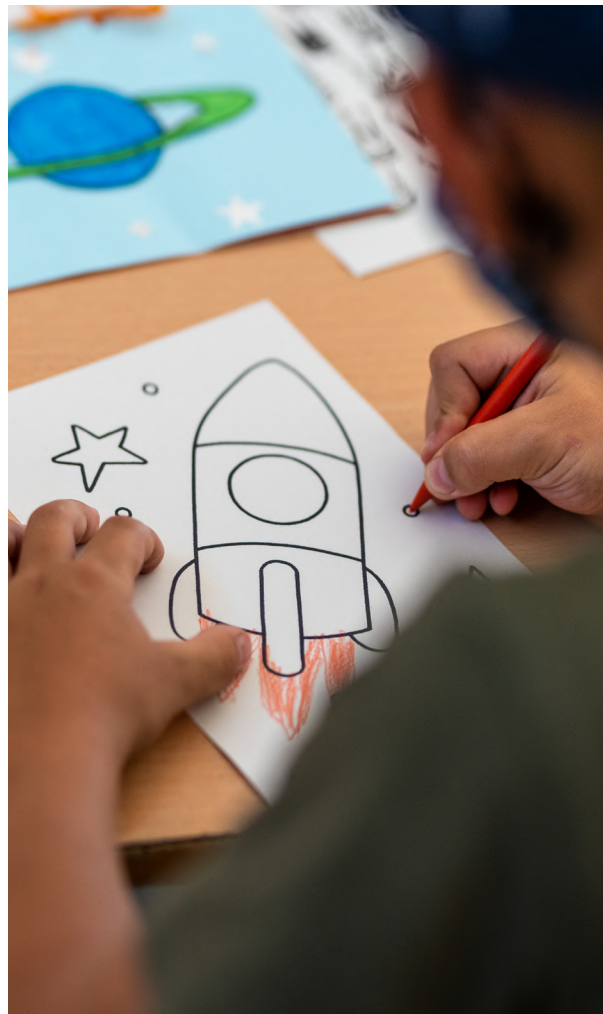
100 DIES PER FER DEL SUPORT EDUCATIU PEÇA CLAU DEL SISTEMA I LA POLÍTICA EDUCATIVA

Miquel Àngel Alegre, cap de projectes de la Fundació Bofill.

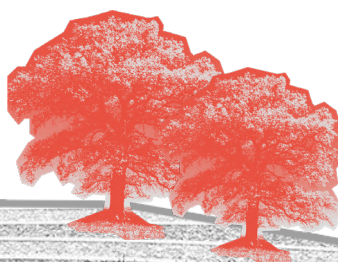
No és concebible un sistema educatiu de qualitat que no faci del suport educatiu a l'alumnat una pedra angular de la seva configuració i de les seves polítiques. Sabem que els alumnes afronten el seu procés d'aprenentatge des de posicions, oportunitats i necessitats que poden ser ben diverses. I sabem també que aquestes diversitats tenen manifestacions i implicacions diferents segons el moment del procés d'escolarització. Per tant, el sistema educatiu ha d'estar preparat per oferir un ventall ampli de dispositius de suport educatiu que acompanyin a tots els i les alumnes, des de les seves diversitats d'aprenentatge, al llarg del seu periple per l'educació. Que els acompanyin, estimulin el seu vincle amb els estudis i eixamplin les seves trajectòries i oportunitats educatives. De suports educatius n'hi poden haver molts i de molt diferents. Tal com s'estableix en el mateix Decret d'escola inclusiva (150/2017), alguns poden ser de caràcter molt puntual o esporàdic (sessions de tutoria per fer algun treball específic d'orientació o reforçar algun aprenentatge), o fins i tot entendre's com a mesures universals (treball de personalització o grups cooperatius tutoritzats).

Però tenim en les nostres escoles i instituts una part important de l'alumnat que manifesta unes necessitats d'aprenentatge específiques que requereixen un suport educatiu de major intensitat: bé pel fet de procedir d'un altre país, bé per trobar-se en risc de pobresa o en un entorn familiar amb baix nivell d'estudis, o per patir algun trastorn i discapacitat... Altrament, són alumnes que poden veure significativament minvades les seves oportunitats educatives. I això és el que observem quan, per exemple, ens fixem en les diferències de resultats i trajectòries que tenen els alumnes en funció del seu estatus socioeconòmic o cultural.

Un exemple: **els joves de famílies amb baix nivell d'estudis tenen cinc vegades més probabilitats d'abandonar els estudis sense cap titulació postobligatòria que els joves de famílies universitàries.**



Per això, cal prioritzar els esforços de les mesures de suport educatiu a donar resposta a aquestes necessitats d'aprenentatge, a aquestes oportunitats educatives desiguals.





En altres paraules, si volem guanyar en una educació de qualitat per a tothom és necessari oferir un autèntic sistema de suport i acompanyament al conjunt de l'alumnat que alhora pari una atenció especial i prioritària a les necessitats educatives i d'orientació de l'alumnat més vulnerable.



Aquesta aposta es pot traduir **en quatre àmbits principals d'actuació:**

Incrementar les dotacions i els dispositius d'orientació dels centres de secundària, començant pels instituts d'alta i molt alta complexitat, amb l'objectiu d'intensificar l'acompanyament de l'alumnat en una etapa crucial de la seva trajectòria i de coordinar accions d'orientació amb les entitats de l'entorn.

A

Enfortir l'acció tutorial, especialment en els centres de major complexitat, per tal de reforçar el vincle educatiu dels alumnes mitjançant l'increment de les hores destinades a tutories col·lectives, grups reduïts, individuals, amb famílies, telemàtiques, etc.

B

Augmentar els recursos de suport i reforç escolar en els centres amb major concentració d'alumnat amb necessitats educatives específiques, a través de l'increment de les seves dotacions docents i no docents, amb l'objectiu d'incrementar la capacitat d'aquests centres d'atendre a la diversitat d'aprenentatges.

C

Desplegar el Decret 150/2017, de 17 d'octubre, sobre l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu, començant amb un increment de l'assignació de personal docent i no docent als centres públics i concertats.

D

Els primers cent dies de mandat d'un govern són clau de cara a fonamentar i fer visible els seus veritables compromisos i línies d'acció prioritàries. Per tant, hauria de ser el moment de veure reflectida la seva aposta per un sistema educatiu que no deixi cap alumne enrere, i això implica fer passos

significatius en el camí cap a la construcció d'un autèntic sistema de suports educatius. A parer nostre, **hi ha dues fites que caldria veure acomplertes en aquests primers cent dies de mandat i que deixarien constància de la fortaleza de l'aposta de govern en aquest terreny.**

1. Revisar i garantir la conversió en política pública per als quatre anys vinents del Pla de Millora de les Oportunitats Educatives (PMOE) publicat el 16 de setembre de 2020 com a mesura extraordinària per al curs 2020-2021 adreçada als 500 centres educatius de major complexitat. Amb referència a la política d'orientació i suport que forma part del Pla.

- Blindar una dotació pressupostària suficient per al desplegament durant el proper mandat d'accions incloses en l'àmbit 2 del PMOE, "Acompanyament, motivació i suport a l'alumnat i reforç de l'atenció educativa". Orientativament, la inversió a comprometre d'inici per dur a terme accions dins d'aquest àmbit al llarg d'aquest mandat hauria d'aproximar-se als 40 milions d'euros anuals. Aquesta quantitat equival a 575 dotacions docents (mitja dotació per línia completa), per permetre el treball en grups flexibles i reduïts, així com l'ampliació d'hores lectives i de suport a l'alumnat amb necessitats, la personalització i el seguiment telemàtic; i 575 no docents (mitja dotació per línia, de TIS, educadors socials, mentors, mediadors), per permetre l'acollida i acompanyament d'alumnes i famílies amb més necessitat de suport i orientació.

- Garantir que com a mínim el 75% dels centres educatius objecte del PMOE inclouen i despleguen dins del seu pla anual del curs 2021-2022 accions reforçades d'orientació, mentoria i reforç amb recursos procedents del mateix PMOE.

- Dissenyar un sistema d'avaluació que, a més de descriure el seu desplegament en els centres, permeti monitoritzar la seva implementació i valorar els seus impactes globals sobre l'increment de les oportunitats educatives d'aquests centres.

2. Fer públic un Pla de desplegament del Decret 150/2017 d'escola inclusiva que inclogui la previsió del seu desenvolupament en els propers quatre anys i que compti amb un pressupost i un volum de recursos ajustat a les necessitats de suport intensiu i addicional del conjunt de centres públics i concertats. Orientativament, caldria comprometre al voltant de 44 milions d'euros anuals a invertir a partir del curs 2022-2023, import equivalent a una dotació afegida de personal docent i no docent (0,5/0,5) per cada 20 alumnes amb necessitats educatives especials a l'educació infantil de segon cicle, primària i secundària obligatòria. En total 643 docents i 643 no docents, a distribuir entre els centres segons les necessitats existents.



Si aspirem a construir un sistema educatiu de qualitat és necessari apostar per l'equitat.

Això implica ajustar i compassar l'acció i els recursos educatius a les necessitats d'aprenentatge de l'alumnat al llarg de tota la seva trajectòria educativa. En aquest envit, la política de suport educatiu és crucial i les fites proposades són passos clau que caldria emprendre ja en aquest inici de mandat.



100 DIES PER SITUAR L'ABANDONAMENT COM EL PRINCIPAL REpte EDUCATIU DE PAÍS

Mireia Mas, cap de projectes de la Fundació Bofill.

ABANDONAMENT
ABANDONAMENT
ABANDONAMENT
ABANDONAMENT

L'abandonament escolar prematur és un problema de primer ordre d'equitat educativa que posa en qüestió la capacitat del nostre sistema educatiu per generar oportunitats d'èxit per a tothom. Com a tal, **és un dels reptes més complexos i més necessaris que el nou govern del país ha d'abordar amb urgència des de la política pública.**

Any rere any, un de cada sis joves abandona el sistema educatiu a Catalunya sense haver assolit cap titulació acadèmica per sobre de l'ESO. I no ens podem cridar a engany: hem “normalitzat” i gairebé “naturalitzat” que hi hagi joves que abandonin els estudis. Però **un sistema educatiu inclusiu i equitatiu no pot normalitzar que un 17,4% dels seus joves abandonin de forma prematura la seva trajectòria educativa.**



La taxa d'abandonament a Catalunya ha disminuït considerablement durant l'última dècada i s'hi han dirigit esforços, però aquests no han estat suficients ni a l'altura del repte que ens ocupa. Com ha constatat l'[Anuari 2020: L'estat de l'educació a Catalunya](#), el nivell d'abandonament s'ha estancat al nostre país i actualment ens situem a la cua d'Europa, només superats per Malta i molt lluny de la mitja europea (10%).

Però, per què és tan difícil acabar amb l'abandonament? Si altres països del nostre entorn ho han fet de forma significativa, per què nosaltres no? L'abandonament escolar prematur és un fenomen multicausal, multidimensional i sistèmic del nostre sistema educatiu. Una xacra que a Catalunya està intensament marcada per un fort eix de desigualtat que beu de causes tan diverses i complexes com són el fracàs escolar, l'absentisme o la segregació escolar. I és que l'abandonament no es distribueix de forma homogènia en tots els grups socials, sinó que incideix significativament en la població més vulnerable: **es multiplica gairebé per 8 en l'alumnat de famílies amb menys recursos i afecta més del doble a l'alumnat d'origen immigrant.**

Si a aquest fet hi afegim també altres factors socioeconòmics, sistèmics i sociopersonals com són l'estructura del nostre mercat de treball, la qualitat i l'organització del sistema educatiu i la vulnerabilitat social de l'alumnat, ens trobem amb la tempesta perfecta que dona resposta als nivells d'abandonament del nostre país:



Un fenomen que suposa una epidèmia invisible que cada any provoca la ruptura de trajectòries educatives i de vida de molts alumnes.

Combatre aquesta crisi és un repte inajornable per l'impacte tan negatiu que genera en l'economia (atur, precarietat) i la societat (pobresa, cohesió social). Que els nostres infants i joves continuïn estudiant fins a assolir un títol postobligatori és garantia perquè puguin millorar les seves condicions de vida futura (ocupació de major qualitat, salaris superiors, benestar i salut personal) i que aquesta repercuteixi en una major fortalesa social per a totes i tots.

Sabem que aquells països en els quals la reducció de l'abandonament ha estat més significativa és perquè han empès reformes profundes dels seus sistemes educatius. Així ho han fet països com Portugal, Estònia o Països Baixos. Per tant, lluitar contra l'abandonament no és impossible, però és complex i requereix un desplegament ambiciós de polítiques públiques per aconseguir un canvi profund en el sistema. A Catalunya tenim molt marge de millora, tal com ja apuntava l'agenda "[Com transformar el sistema educatiu](#)". Avançar cap a una educació de qualitat per a tothom, seguir lluitant contra la segregació escolar amb mesures d'escolarització equilibrada, millorar, ampliar i diversificar la formació professional, són algunes d'aquestes mesures que ens hi poden encaminar.

En l'acord de govern entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya que va permetre el tret de sortida a la nova legislatura, el repte de l'abandonament escolar prematur no formava part dels acords estratègics en l'àmbit de la política educativa. Afortunadament, entre les primeres declaracions del nou conseller d'Educació va fer esment al fet que abordaria aquest repte clau.

Apel·lem al nou govern perquè refermi aquesta aposta i prioritzi la creació d'un Pla de Xoc contra l'abandonament prematur que el situï com el principal repte educatiu de país. Un pla que estableixi l'estratègia nacional per a reduir l'abandonament, invertint en coneixement, creant compromisos polítics i econòmics, i establint polítiques de llarg recorregut entre les diverses administracions i agents implicats.



Aquest pla ha d'assentar les bases per:

1 Impulsar la creació d'una nova estratègia de dades per diagnosticar i monitorar l'abandonament a Catalunya. Actualment els sistemes de dades i d'indicadors sobre l'abandonament no permeten conèixer la traçabilitat dels itineraris educatius dels joves. Per a fer-ho, cal que les dades d'abandonament del país es construeixin sobre registres com el RALC i no sobre enquestes com l'EPA. Fer aquest salt permetria aconseguir aquesta traçabilitat (qui, com, quan i per què es produeix l'abandonament), identificar les zones del país més prioritàries i fixar fites d'assoliment per cada territori. També ajudaria a construir l'estratègia de país a partir de perfils i moments de disrupció de l'abandonament amb intervencions adaptades a cada grup.

2 Reduir l'absentisme escolar, principal prescriptor de l'abandonament. Les dinàmiques d'absentisme són un factor que incrementa la probabilitat de deixar els estudis, però a Catalunya no tenim cap programa de control i de prevenció de l'absentisme escolar. Cal que el pla de xoc marqui la necessitat de desenvolupar protocols nacionals que permetin dimensionar l'abast del problema, establir accions preventives i d'intervenció que facin disminuir-lo i establir accions específiques des de l'àmbit local amb protocols coordinats entre l'administració pública local, els centres educatius, els agents comunitaris, etc.

3 Potenciar el suport educatiu per disminuir el fracàs escolar, l'altra cara de la moneda de l'abandonament. Cal actualitzar el pla per a la reducció del fracàs escolar a Catalunya amb diverses accions clau: enfortir l'acció tutorial, augmentar els recursos de suport i reforç escolar per a l'alumnat que més ho necessita, apostar per programes de mentoria social per als alumnes amb major vulnerabilitat i enfortir les pràctiques d'orientació especialment a la secundària.

4 Incrementar l'oferta pública a l'FP per mantenir els joves connectats amb l'educació. A Catalunya existeix una oferta desigual d'estudis de formació professional i amb forts desequilibris entre territoris, famílies professionals i places públiques. Cal que el pla de xoc garanteixi en els següents tres anys la creació de 30.000 noves places públiques que donin resposta a la demanda actual i futura d'aquests estudis augmentant-ne la cobertura, sobretot en aquelles famílies professionals amb més demanda o de major valor d'innovació i impacte, i amb caràcter dual.

5 Apostar per la implementació de beques salari per a joves de llars desfavorides. Tot i la contracció actual del mercat laboral per efectes de la pandèmia global, el cost d'oportunitat d'abandonar els estudis per donar suport a l'economia familiar i garantir uns ingressos per a la subsistència segueix sent un fort condicionant per a molts joves per no continuar estudiant. Apostar per un sistema de beques salari que compensi aquest cost és un model eficaç i ja testat en molts altres països que funciona i que proposem que Catalunya implementi ja per al curs vinent.

6 Reforçar els dispositius i les vies de segona oportunitat educativa. Itineraris i programes de noves oportunitats educatives, com les escoles d'adults o les escoles de segona oportunitat, són claus per reforçar el retorn als estudis en aquells joves amb major desvinculació educativa i escolar. Incrementar-ne el nombre de dispositius, de places i garantir-ne el finançament per permetre itineraris de retorn amplis i de llarg termini, és una de les línies d'actuació que el govern hauria d'implementar de forma estratègica en els pròxims anys.

7 Potenciar les línies estratègiques en l'àmbit educatiu del govern estretament vinculades amb la lluita contra l'abandonament. Seguir apostant per l'educació infantil i a la petita infància (0-3), gratuïta i de qualitat; mantenir el compromís de desplegament del pacte contra la segregació escolar a Catalunya; transformar el sistema educatiu amb pràctiques educatives basades en l'evidència, entre d'altres.

Els primers 100 dies de mandat del govern són el període clau per enfocar les línies d'acció prioritàries i marcar els compromisos, el tarannà i l'ambició de la legislatura. Si aspirem a generar oportunitats educatives per a tothom, no podem abandonar gairebé un 20% dels nostres joves. **Cal altura política i mirada estratègica per afrontar aquest repte i situar l'abandonament prematur dels estudis al centre de l'acció educativa del nou govern,** per responsabilitat, per justícia i per al futur del país. Ni per acció ni per omissió ens ho podem permetre.



100 DIES PER FER DE LA TRANSFORMACIÓ EDUCATIVA UN CAMÍ DE NO RETORN

Marina Gay, directora de [CATESCO](#) (Organització Catalunya per a l'Educació, la Ciència i la Cultura).

El passat 5 d'octubre de 2020, el Dia Mundial dels Docents, Catesco (aleshores Unescocat) i la Fundació Bofill feien pública la proposta d'establir un Pla 2030 d'Actualització del Sistema Educatiu per a "transformar de veritat el sistema educatiu al llarg de la pròxima dècada i fer arribar així una educació de qualitat a cadascun dels infants i adolescents."

El nostre país té una llarga tradició de reivindicació d'un sistema educatiu basat en una visió integral de l'educació que desenvolupi competències per la vida i amb una clara funció orientadora i de capacitació. Això es contraposa amb el model d'anar superant proves parcials per realitzar amb èxit una prova final d'accés a la universitat, i de funció selectiva, que es fa evident en les xifres d'abandonament escolar prematur.



En els darrers anys, **aquesta voluntat de transformació educativa cap a un aprenentatge que capaciti els nois i noies per ser agents de canvi al món d'avui ha agafat molta embranzida gràcies a la implicació de docents, centres, famílies i agents educatius**, a través de diverses iniciatives (Escola Nova 21 i el Laboratori per a la Transformació Educativa, les Xarxes i Eines per al Canvi a Barcelona o la Xarxa de Competències Bàsiques).



Aquests moviments han contribuït a la presa de consciència de la necessitat i la urgència del canvi, i **amb la irrupció de la pandèmia encara s'ha fet més evident que aquesta actualització és inajornable.**

La demanda de sistemes educatius per a un aprenentatge rellevant i amb sentit avui dia és, de fet, **un clam mundial: el Secretari General de Nacions Unides, Antonio Guterres**, arran de la crisi COVID-19 el passat mes d'agost ([Education during Covid-19 and beyond](#)), reclamava “fer passes audaces per crear sistemes educatius inclusius, resilients i de qualitat, adequats per al futur”, centrant l'acció en quatre àmbits que són fonamentals.

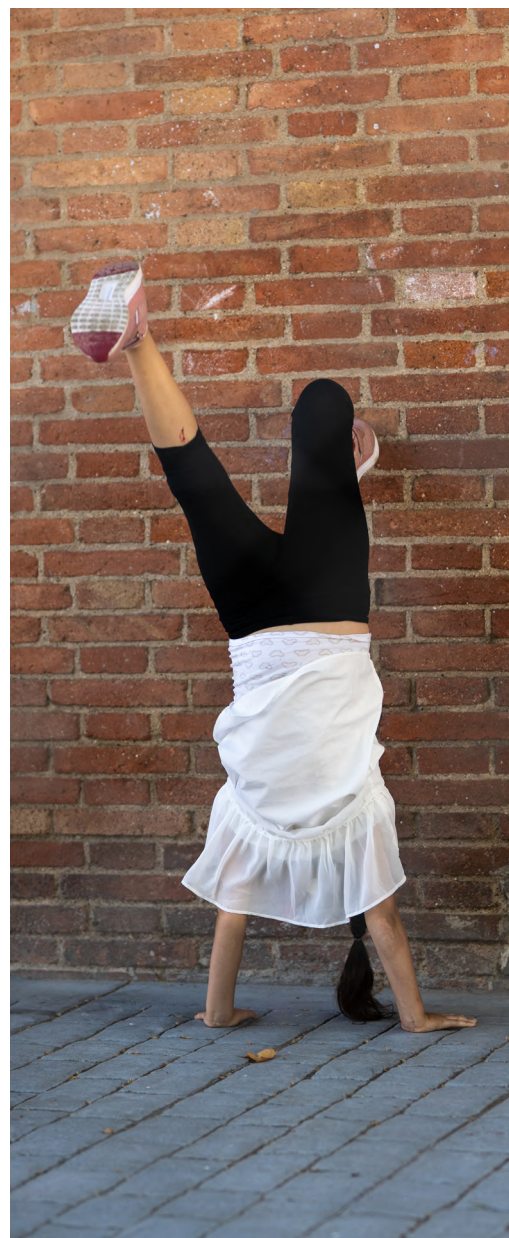
Un, garantir que l'aprenentatge no es discontinua per a ningú. Dos, prioritzar l'educació en els pressupostos públics. Tres, fer un major esforç per arribar als infants més desafavorits, posant l'equitat i la inclusió al centre. I quatre, actualitzar els sistemes educatius, en la línia ja apuntada per l'Agenda 2030 (ODS) i la [Declaració d'Incheon](#), i fer que esdevinguin inclusius, resilients i de qualitat, adequats per al futur.

De fet, **l'Agenda 2030 de Nacions Unides** és el gran consens per apuntar els reptes globals de la humanitat i del planeta a través de 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS), dels quals l'ODS4 Educació n'és alhora objectiu i palanca clau per a assolir la resta.

La proposta de Pla 2030 d'Actualització del Sistema Educatiu enllaça, doncs, amb la llarga tradició de transformació educativa i la vincula a l'agenda mundial per al 2030 i als reptes de l'educació postpandèmia.

L'elaboració d'aquest pla esdevé una mesura clau per als 100 primers dies de la nova legislatura: involucrant-hi agents educatius i grups polítics, amb l'impuls del Parlament de Catalunya i amb un horitzó de 10 anys, anant més enllà de governs i legislatures.

Així mateix, la proposta de Pla contempla una relació dels objectius prioritaris, així com les mesures estratègiques i les reformes estructurals més rellevants per a assolir-los, de les quals en destaquem **tres que ja es podrien treballar** en aquests primers 100 dies:



En primer lloc, generar un referent clar sobrecom sabem que un centre educatiu ofereix una educació equitativa i de qualitat. Les iniciatives de transformació educativa dels darrers anys han demostrat que el centre educatiu s'ha d'erigir en la “unitat de canvi”, com una organització que aprèn contínuament cap aquesta **qualitat i equitat.**



Per això, cal que tots els centres educatius disposin d'un marc comú d'indicadors per a autoavaluar-se i avançar en la seva transformació. I en aquest sentit, la recerca existent és àmplia i existeixen eines ben fonamentades i contrastades, com la [Rúbrica de canvi](#). Homologar i sistematitzar aquesta rúbrica per assolir aquesta equivalència en qualitat dels centres podria ser un primer pas aquests 100 primers dies de govern. Homologar i sistematitzar aquesta rúbrica per assolir aquesta equivalència en qualitat dels centres podria ser un primer pas aquests 100 primers dies de govern.

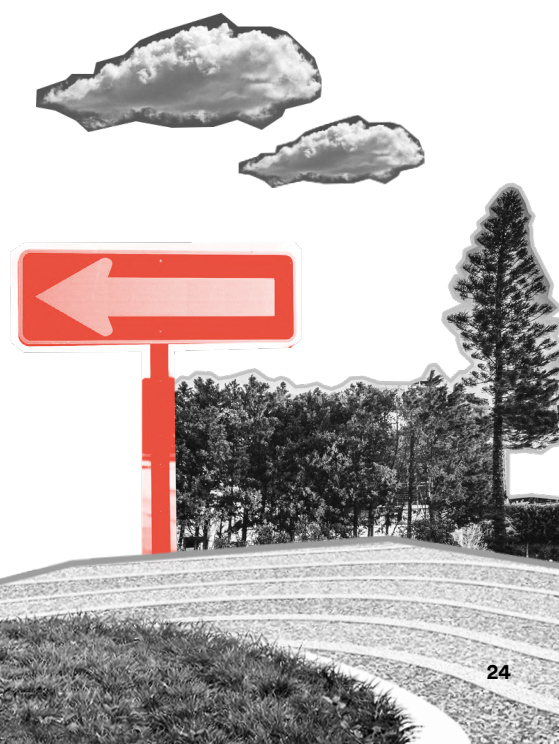
En segon lloc, el Pla hauria de ser especialment ambiciós quant a la **cooperació entre el Departament i els ens locals per a l'articulació de territoris educatius interconnectats**, a partir de xarxes de centres educatius d'orientació cap a la seva actualització, vinculades amb el seu entorn i a les altres xarxes de caràcter intersectorial, per avançar cap al desenvolupament de projectes educatius comunitaris. L'establiment d'un compromís ferm compartit entre Govern i Ajuntaments per a aquesta actualització educativa des de la corresponsabilitat en començar la legislatura seria un pas clau per als objectius del Pla.

I en tercer lloc, acordar l'estratègia **per a l'actualització de la capacitat docent**. En tres línies principals: la formació inicial docent, fent-la més competencial i amb un període d'inducció vinculada a centres de referència educativa; la formació contínua docent, amb activitats formatives que actualitzin els coneixements i els instruments per generar aprenentatge, que impliquin a la direcció i alineïn el projecte educatiu del centre; i la formació d'equips directius al lideratge pedagògic per a l'actualització.

En resum, assentar les bases perquè aquest 2021 s'aprovi i posi en marxa el Pla 2030 es podria i s'hauria de fer durant els 100 primers dies de legislatura. En resum, assentar les bases perquè aquest 2021 s'aprovi i posi en marxa el Pla 2030 es podria i s'hauria de fer durant els 100 primers dies de legislatura.

Tots ells i elles han de poder trobar a la seva escola o institut experiències d'aprenentatge que els aportin dignitat, propòsit, sentit i oportunitats per a desenvolupar-se a la vida i contribuir a generar societats més justes i en pau.

**Si veritablement
volem que el 2030
l'educació de
qualitat arribi a
tots i cadascun dels
infants i adolescents
del país, no podem
deixar passar més
oportunitats.**



Creiem que el coneixement s'ha de compartir.
Per això fem servir una llicència [Creative Commons](#),
llevat que en algun material indiquem el contrari.
Us animem a copiar, redistribuir, remesclar o transformar
i crear els continguts propis d'aquesta publicació,
per a qualsevol finalitat, inclosa la comercial.
Només us demanem que reconegueu l'autoria
de la creació original.

100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES
100 DIES

Primera edició: juny 2021

© Fundació Jaume Bofill, 2021

Continguts: Fundació Bofill

Disseny: Anythink





#100DIESCANVIEDUCATIU

100

DIES PEL CANVI EDUCATIU